



SÖZCÜK BAHÇESİ

• BAŞAKŞEHİR ERKEK KAMPÜSÜ •



YENİDOĞU
OKULLARI



Hikaye



Anahtarın Sırrı

Bir zamanlar şehirlerin birinde Türker adında bir çocuk yaşarmış. 5. sınıfa giden, kendi halinde ve oldukça yardımsever bir kişiymiş. Türker'in çok önemli bir sırrı varmış ve bu sırrı kimseyle paylaşmazmış. Bu sır da bir anahtar olmuş ama bu normal bir anahtar değilmiş. Bu anahtarın zaman makinesi gibi bir özelliği varmış. Zamanı geçmişe döndürerek her şeyi geriye alabiliyormuş.

Türker'in Ahmet adında bir arkadaşı varmış. Ahmet Türker'i hiç sevmiyormuş hatta sevmemesinin yanında bir de alay ediyormuş. Türker gözlük taktığı için onunla dört göz diye dalga geçiyormuş ve onu oyunlarına almıyormuş. Türker bu duruma çok üzülüyormuş.

Bir gün Türker'in bütün arkadaşları bir oyun oynamaya başlamış. Türker arkadaşlarının yanına gitmiş ve oyunu kuran Ahmet'e ben de oynayabilir miyim? diye sormuş. Ahmet, oyunda bir kişi eksik olduğu için mecburen izin vermiş oynamasına. Türker teşekkür ederek oyundaki yerine geçmiş ve oyuna başlamışlar. Zorlu mücadele sonunda oyun bitmiş ve Ahmet'in takımı yenilmiş. İşin kötü yanı Türker de Ahmet'in takımındanmış. Ahmet bunu fırsat bilip Türker'e çok kızmış. "Senin yüzünden yenildik! Bir daha bizimle oyun oynamayacaksın! Takımlar eksik kalırsa gerekirse yan sınıftan birisini çağırırız ama sen bir daha bizle oynamayacaksın!!!" demiş. Türker bu duruma çok üzülmüş çünkü o Ahmet'le iyi bir arkadaş olmaya çalışıyormuş. O günden sonra Türker Ahmet'e hiç ben de oynayabilir miyim? diye sormamış çünkü onu oyuna almayacağını biliyormuş.

Aradan bir hafta geçmiş ve okulların 15 tatile girmesine 3 gün kalmış Ahmet ve ailesi memleketleri Rize'ye gideceklermiş. Ahmet bu yüzden çok mutluymuş ve karneler alınmış. Ahmetler yola çıkmış Rize'ye geldiklerinde Ahmet çok heyecanlanmış. Özlemine çektiği memleketine nihayet gelebilmişler. Rize'de on üç gün kalacaklarmış. Ahmet ilk gün dedesine yardım etmiş, ikinci gün kuzenlerinin evine gitmiş ve oyun oynamaya başlamışlar. Ahmet'in kuzeni, "Haydi gelin tahta araba yapalım da şu yokuştan aşağı kayalım." demiş Ahmet de tabii ki diyerek kuzeninin teklifini geri çevirmemiş. Kuzeniyle arabanın bazı parçalarını hazırlamak için marangoza gitmişler ve parçalar hazırlanmış ama bir günde bitmemiş. Bir sonraki gün arabayı bitirmişler ve kuzeni ilk kendisinin kaymak istediğini söylemiş. Ahmet, "Tamam." demiş ve kuzeni aşağı kaymış Ahmet'in yanına geldiğinde suratı biraz asıkmış. Sanırım umduğunu bulamamış. "Ahmet, istersen kayma ben az daha düşüyordum; çünkü yol çok pürüzlü, düşebilirsin." Ahmet ise bana bir şey olmaz diyerek yokuşun ta tepesine kadar tırmanmış ve aşağı doğru kaymaya başlamış.

Tam o sırada önüne kocaman bir taş çıkmış ve Ahmet bunu görmemiş. Arabadan çok fena düşmüş ve ağlamaya başlamış. Kuzeni hemen Ahmet'in annesinin yanına gidip Ahmet'in tahta arabadan düşüp ayağını vurduğunu söylemiş. Annesi hemen aşağıya inmiş oğlunu görünce çok telaşlanmış, acil olarak ambulans çağırılmışlar ve hastaneye gitmişler. Doktor Ahmet'in artık tek ayağını kullanamayacağını söylemiş Ahmet çok üzölmüş ama artık yapacak bir şey kalmamış. Olmuşla ölmüşe çare yok diye geçirmiş içinden.

İstanbul'a geri dönmüşler ve tatil bitmiş. Ahmet ilk başta okula gitmek istememiş. İnsanların kusurlarıyla alay ederken bu hâlde okula gitmek ona ağır geliyormuş; ama annesi göndermiş okula zorla da olsa. Arkadaşları Ahmet'e çok üzölmüşler hiç onun gibi alay etmemişler. Bu durum Ahmet'e ders olmuş. Bir daha kimseyle alay etmeyeceğine dair kendi kendine söz vermiş. Bütün arkadaşları Ahmet'in durumuna üzölmüş üzölmesine ama en çok Türker üzölmüş. Her gün Ahmet'e yardım ediyormuş. Ahmet'in yaptığı iyilikler karşısında Ahmet çok utanış ve Türker'den özür dilemiş. Türker evde sürekli Ahmet'in durumunu düşünüyor, onun haline çok üzölüyormuş. Sonra yatağına geçip düşünmüş ki ben bu anahtar sırrını Ahmet'e söyleyip zamanı geri sararsam Ahmet de arabaya binmez ve sapasağlam İstanbul'a gelir. İşte bunları düşünmüş ve Ahmet'e anahtarın sırrını söylemeye karar vermiş. Ertesi gün Ahmet'e sırrı detaylıca anlatmış. Ahmet şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Sonra ikisi birlikte okulun soyunma salonuna gidip anahtar çalıştırmışlar ve Ahmet sapasağlam İstanbul'a geri dönmüş. Bu olaydan sonra arkadaşlıkları daim olmuş ve birbirlerinden hiç ayrılmayacaklarına söz vermişler.



Mustafa SANDIKÇI - 6/C

Çocukluk Hayali

Çocukken benim en büyük hayalim ülkesini gururla temsil eden bir futbolcu olmaktı. Her gece milli forma ile büyük maçlar yaparken uykuya dalar, sabah tekrar bu hayalle uyanırdım. Annem de beni hep beyaz önlük içinde bir doktor olarak hayal ederdi. Yardıma ihtiyacı olan insanları tedavi eden bir doktor... Beni her sabah “Uyan haydi benim doktor oğlum!” deyip uyandırır, kahvaltımı ettikten sonra beni Allah’ a emanet eder, kendi de doktorların çocuklarına bakmaya, evlerini temizlemeye giderdi.

Aradan yıllar geçti. Annem bu hayalinden hiç vazgeçmedi. Her sabah beni aynı şekilde uyandırdı ve doktor olmam için dualar etti. Ben de onu üzmemek için hiçbir zaman futbolcu olmak istediğimi ona söyleyemedim. Açıkçası derslerim çok iyiydi. Başarılı bir öğrenciydim ve öğretmenlerim de annem gibi doktor olabileceğimi düşünüyordlardı. Bir tek ben öyle düşünmüyordum. Annemden gizli okul çıkışlarında yaptığımız maçlarda aranan bir oyuncuydum her zaman. Hatta bir keresinde bizi izleyen iyi giyimli bir adam bize telefonunu vermiş çok iyi bir kulüpte oynayabilecek kadar yetenekli olduğumuzu söylemişti. Ancak üniversiteye giriş sınavı yaklaşıyordu ve artık daha sıkı ders çalışmamız gerekiyordu. Bu sebeple neredeyse hiç maç yapamaz olduk. Herkes iyi bir üniversitede okuyup iyi bir işe girme hayaliyle çok ders çalışıyordu. Açıkçası ben sadece annemi kırmamak için çalışıyordum. Büyük gün geldiğinde annem beni her zamankinden daha heyecanlı bir sesle uyandırdı. Benimle sınav yerine geldi. Bahçede diğer annelerle dualar okudu. Ve sınavdan çıktım. Ancak annemi bahçede göremedim. Telaşla sağa sola koşarken tanımadığım bir teyze, halimden anlamış olacak, bana “Oğlum, az önce bir kadıncağız fenalaştı onu yakındaki hastaneye götürdüler.” dedi. Ne yapacağımı şaşırılmış bir vaziyette sadece koştüğümü, önüme gelen tanımadığım insanlara hastanenin yerini sorduğumu hatırlıyorum. Hastaneye vardığımda annemin aşırı heyecandan kalbinin sıkıştığını, telaşlanacak bir şey olmadığını söylediler. Ancak daha sonra bunun sık sık olduğunu öğrendim. Beni daha iyi yaşatabilmek için birçok fedakârlık yapan biricik annemi düşününce o anda hayallerimden vazgeçmem gerektiğimi anladım.

Şu an başhekim olduğum hastanenin penceresinden futbol oynayan çocuklara bakarken yirmi yıl öncesine gittim. O gün anneme bir söz verdim. Ve şimdi başka çocuklara umut olarak anneme verdiğim sözü tutmuş oldum. Ancak hala bazı gecelerde kendimi milli forma giymiş, en önemli maçlara çıkmış ünlü bir futbolcu olarak görüyorum.



Mehmet Ali BAYHAN - 6/B

Doğum Günü Sürprizi

Mike ve Jake adlı iki arkadaş vardı. Bu iki arkadaş okul çıkışında Jake'in evine gittiler. Jakelerin bahçesine indiler. İner inmez bir harita gördüler. Haritanın sonunda x işareti vardı. Haritayı takip ettiler. Takip ederken şaka yapmaya başladılar. Bir de ne görsünler ıpssız bir yer. Bir tabela gördüler. Tabelada şöyle yazıyordu: "Önünüzdeki dört bulmacayı çözüp içindeki gizli harfleri bularak önünüzdeki kapıları açın."

İlk kapıya geldiler. Bir bulmaca karşlarına çıktı. Eğer bulmacayı çözerlerse anahtar kazanıp oradaki sandığı açacaklar. Bulmaca yedi harfliydi. Bir anda Jake doğum gününün olduğunu hatırladı. Kimsenin kutlamadığını fark edince üzüldü. Bulmacanın cevabını buldular. "Kutlama" cevabını bulunca hemen sandığı açtılar. Sandıktan bir kitap çıktı. Kitapta sadece "J" harfi yazıyordu. Yürümeye devam ettiler ve ikinci bulmacayla karşılaştılar. Sandığı açmaları lazımdı bir an önce. Ancak açmak için anahtar, anahtar için de bulmacayı çözmeleri gerekiyordu. Jake kapının üstünde el izleri gördü. El izine ulaşmak için Mike'ın sırtına çıktı ve ellerini el izine bastırdı. Bir anda anahtar ortaya çıktı. Sandığı anahtarla açtılar, yine bir kitap karşlarına çıktı. Kitabı eline aldı ve bu sefer "A" harfi yazılıydı. Sonra yürümeye başladılar ve üçüncü bulmacaya ulaştılar. Uzaklarında bir hedef tahtası vardı. Sandığa ulaşmak için hedef tahtasına okun atmaları gerekiyordu. Ancak ok atmaları bilmiyorlardı. Nasıl hedefi vurabiliriz diye konuşmaya başladılar. O sırada Mike, yerde bir taş gördü ve taşı atıp vurmaya deneyelim diye karar verdiler. Mike eline taşı aldı ve hedef tahtasına attı, sandığı açmayı başardı. Yine karşlarına bir kitap çıktı, sayfasını açınca bu kez "K" harfi ile karşılaştılar. Hemen son bulmacanın olduğu yere doğru yürüdüler. Ancak bulmacanın olduğu sandığın açık olduğunu görünce şaşırdılar, hemen içine baktılar. Ve yine bir kitap daha... "E" harfi karşlarına çıktı bu sefer de. Yolun sonunda tabela gördüler. Tabelada: "Kitaptaki yazan harfleri birleştirin." yazıyordu. Jake bir anda harfleri birleştirdi ve J-A-K-E yazıyor diye bağırdı. Yani benim adım diye şaşırdı.

Karşlarında bir merdiven gördüler, merdivenden dışarı çıktılar. Ve sürpriz...

Doğum günün kutlu olsun Jake, dedi herkes. Jake çok sevindi ve bütün bunlar benim için hazırladığınız için çok mutlu oldum, dedi.



Mehmet Batu KORKMAZ - 5/B

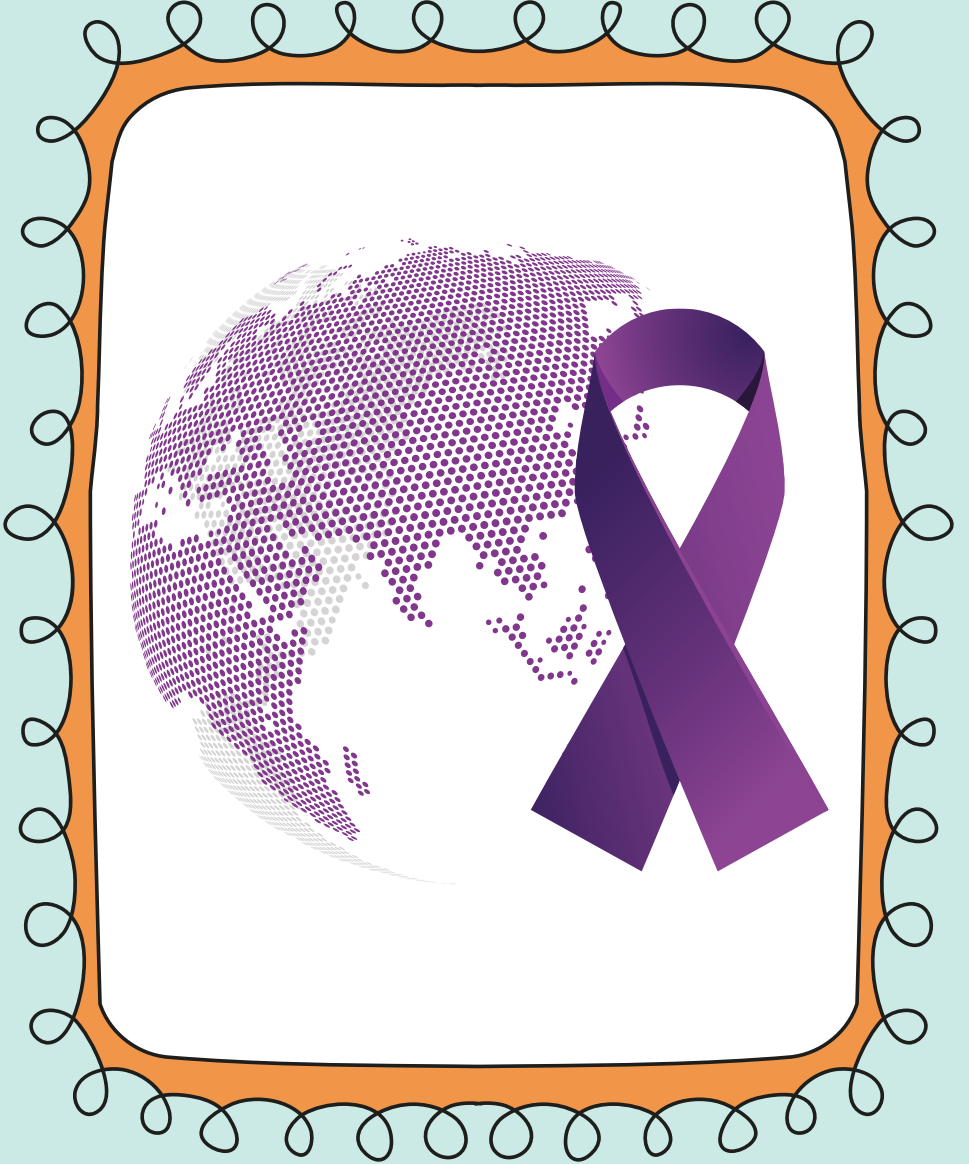
Bilinmeyen Hastalık: Epilepsi

Merhaba ben Cenk bir Epilepsi hastasıyım ve beynimdeki konuşma merkezi hasarlı. O yüzden konuşamıyorum, sadece birkaç kelime söyleyebiliyorum. Bu benim iç sesim sizin duyamadığınız bir ses. Bir hastalığım olmasına rağmen kendi hayatımdan memnunum. Annemler benimle ilgileniyor, ilaçlarımı veriyor, dışarıya çıkartıyor ve beni mutlu etmek için daha pek çok şey yapıyorlar. Size hastalığımı anlatayım:

Epilepsi nöbeti, beynin normal aktivitesinin, sinir hücrelerinde geçici olarak meydana gelen anormal elektriksel aktivite sonucu bozulması ile oluşan bir hastalıktır. Halk arasında “Sara Hastalığı” olarak da bilinen epilepsi, kendini epileptik nöbetler ile göstermektedir. Epileptik nöbet gerçekleştiğinde hastada gelip geçici bilinç kaybı veya farklı özelliklerde belirtiler olmaktadır. Epilepsinin rengi ise mordur. Evet biraz sıkıcı oldu anlatmam ama bu benim hayatım. Bazı kişiler bu hastalıkları önemsemiyor aslında onlar bize göre farklı, biz onlara göre farklıyız. Ben 5 aylıkken bu hastalığa yakalanmışım ama benim bu durumum 1,1.5 yaşlarında fark edilmiş. Benim hastalığım genetik bir hastalık. Daha hızlı bir çözümü bulunamadı şu ana kadar... Amerika’da çalışmaları sürse bile ben ülkemizden tedavi yolu çıkarsa çok gururlanırdım. Hastalığımın geçmesini o kadar çok isterim ki... Söylemeyi unuttum bir de abim var. Adı Tolga. Beni çok seviyor sevdiği kadar da üzülüyor ve bana çok yardım ediyor. Abimi ben de onun kadar çok seviyorum.

Bir gün okuldayken nöbet geçirdim sadece başını hatırlıyorum sonra zaten kendimde değildim. Kendime geldiğimde herkes bana garip bir şekilde bakıyordu. Benimle dalga geçiyorlardı, ben de üzülüyordum. Bu yaşananları sadece yaşayan bilir... Mesela böyle olmama rağmen abim beni çok sever, epilepsiye aldırılmaz bile ben onları yani ailemi çok seviyorum.

Benim tek istediğim şey benimle empati kurmanız ve beni anlamanız. Ben konuşamıyorum ama şu an anlattığım gibi duygularım var. Bu arada çoğu kişi bilmez Albert Einstein 7 yaşında konuşmuştur ve bir epilepsi hastasıdır yani hastalıklar yaşama engel değil. Einstein ileri bilim adamlarındandı. Belki hastalığımı atlatsam ilerde ben de iyi bir doktor, mühendis olabilirim. Hastalıklar yaşama engel değil!



İsa Selim KAAAN - 7/A

Hayallerinze Ulaşan Pilotlar

Mehmet salonda otururken bir uçak sesi geldi ve kapalı olan perdeyi açıp hayranlıkla baktı ve kendini o uçağı sürerken hayal etti. O sırada kardeşleri de geldi. Uçağı bakınca:

- Keşke pilot olsam, dedi.

O sırada Mehmet, Hasan ve Ali'nin annesi oğullarını çağırıldı:

- Haydi sofrayı kuralım bakalım. Babanız gelecek birazdan.

Hepsi aynı anda:

- Tamam anneciğim! dediler.

Mehmet tabakları, Hasan çatalları, Ali ise bardakları götürdü. O sırada kapı çaldı. Ali hızla koştu, kapıyı açtı. Babaları gelmişti. Mehmet ve Hasan da koştu. Babalarının elindeki poşetleri aldılar ve mutfağı bıraktılar. Anneleri:

- Hoş geldin. Sofra hazır. Üstünü değıştir de hemen sofraya oturalım, dedi.

Yemek yerken Ömer Bey çocuklarına dedi ki:

- Çocuklar yemekten sonra size bir sürprizim var. Beğeneceğinizi umuyorum.

- Tamam baba. Yaşasın!

diye bağırdılar. Çocuklar çok heyecanlanmıştı. Hızlı hızlı yemeklerini yediler. Babaları sofradan kalktıktan sonra yanlarına gitti. Hediye paketlerini açtıklarında üç tane maket uçak gördüler ve inanılmaz sevindiler. Üçü de uçaklara meraklıydı. Babaları da bunu bildiğinden böyle bir hediye seçmişti. Babalarının boynuna atlayıp teşekkür ettiler. Hemen maketlerini uçurmak istediler; ama babaları buna müsaade etmedi. Saatin geç olduğunu, yarın sabah uçurabileceklerini söyledi.

Çocuklar sabahı sabırsızlıkla bekliyorlardı. Bir an önce uyumak istediler. Böylece sabaha daha erken ulaşırlardı. Sonunda uyuyakaldılar.

Ertesi gün Ali ve Hasan erkenden uyandı. Aralarında en uykucu Mehmet'ti. Ali ve Hasan hep geç uyanan Mehmet'e şaka yapmayı alışkanlık haline getirmişlerdi. O sabah da Mehmet'e şaka yapmak istediler. Kuş tüyü bulup Mehmet'in ayaklarına dokundular. Mehmet bir kahkaha attı. "Hadi kalk uykucu kardeşim. Maketlerimizi uçuracağız unuttun mu?" dediler. Mehmet ok gibi yataktan fırladı.

O gün çocuklar neşeyle maketlerini uçurdular ve hepsi pilot olacakları günün

hayalini kurdular. İşte o gün aslında hayallerinin gerçek olması için çok çalışmaya söz verdiler. Aradan 15 sene geçti Üçü de pilot oldu. Babalarının aldığı maket uçakları da hep sakladılar. Sevdiği mesleklerini yapmanın mutluluğuyla bir ömür huzur içinde yaşadılar.

Bizler de üç kardeş gibi hayallerimize sıkı sıkı tutunup o uğurda çok çalışmalıyız. Umarım hepimiz ileride sevdiğimiz meslekleri icra ederiz.



Ali Yahya SAVAŞ - 7/B

Neden Tüketiyorsun Beni ve Kendini?

Aslında söze mutlu bir şekilde “Merhaba” diyerek girmek isterdim. Ama yapacak bir şey yok. Mutlu değilim, olamıyorum. Bunun tek sebebi ise siz insanlarsınız. Mutsuzum çünkü insanlar bana değer vermiyor. Mutsuzum çünkü insanlar beni temiz tutmuyor. Mutsuzum çünkü insanlar beni tüketiyor.

İnsanlar farkında değiller ama sadece beni değil kendi geleceklerini de tüketiyorlar. Beni ve kendilerini bir sona sürüklüyorlar. Nasıl mı yapıyorlar? Ormanlarını korumuyorlar, oksijen kaynaklarını ve benim güzelliklerini yok ediyorlar. Benim %75’ini oluşturduğum suları temiz tutmuyorlar. Öyle ki bu suyun %68’i kullanılmayacak kadar kirli.

Bazen kendi kendime “Acaba benim onlara verecek suyum, meyvem, oksijenim kalmadığı zaman ne yapacaklar?” diye soruyorum. Cevabı bulmak çok da zor değil, ölecekler. İşte o zaman benim ve doğal güzelliklerimin kıymetini anlayacaklar ama artık çok geç olacak. Ne gerek var ki olayı bu kadar zorlaştırmaya, kendilerine böyle bir son hazırlamaya? Gelin birlikte mutlu mesut yaşayalım. Birbirimizi sevelim, saygı duyalım ve en önemlisi de koruyalım.

İşte bu dediklerimi yapar ve birbirimize karşı saygılı durursak hayat bana da size de çok daha kolaylaşır. Bunu unutmadan yaşamak her insanın görevi aslında. Ama ben yine de bir hatırlatmak istemişim. Umarım ki mesaj yerini bulur ve beni tüketmezsiniz. Ve kendini de...



Mehmet Emin AYDIN - 8/C

Ormanda Macera

O gün ormanda piknik yapmak istemiştik; ama hava yağmurluydu. Biz de ertesi gün piknik yapmaya karar verdik. Ormana gittiğimizde piknik yapmak için harika bir yer bulduk. Yerler biraz çamurluydu ama olsun...

Annemler sofrayı hazırlarken ben ve kuzenim ormana dolaşmaya çıktık. Orman harika bir yerdi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Sonra bir baktık ki güneş tam tepede! Oysa bizim saat 10.00'da annemlerin yanında olmamız gerekiyordu. Hemen geri dönüş yolunu bulmaya çalıştık. Ama ormanda her yer birbirine benziyordu.

Birden ağaçların üzerinde bazı oklar gördük. Bu okları takip etmek istedik; ama o oklar bizi istediğimiz yere götürmedi. Etrafı ağaçlarla çevrili bir yere götürdü. Buranın tam ortasında bir adet çarpı vardı. Ben de merakımdan hemen o çarpının tam ortasına gittim. Birden ağaçlardan, yapraklardan ve yerlerden renkli ışıklar çıkmaya başladı. Oradan küçük bir kutu bana doğru geldi. O sırada kuzenim de benim yanıma geldi. Kutudan birkaç tane küçük hediye çıktı. İçinde bir de yazılı not vardı. Notta "Bunlar sizin için." yazıyordu. O hediyeleri aldıktan sonra üzerinde bulunduğumuz çarpı yavaş yavaş aşağı indi. Tıpkı bir asansör gibiydi. Bizi bir tünel çıkardı, o tünelin sonuna kadar gittik.

Sonunda bizi piknik yaptığımız yere ulaştırdı. Meğer ailemizin bize yaptığı küçük bir sürprizmiş bu. Çok mutlu olduk ve doya doya yemeklerimizi yedik.



Yunus Emre AYDOĞAN - 7/B

Uçak Kaçırma Operasyonu

Cok mutluydum çünkü bu yaz ilk defa yurt dışına çıkacaktım. Babam her yaz yurt dışına çıkacağımızı söylerdi ama başka yerlerde rahat olamadığı için sıkılıyor, stres yapıyor ve sinirlenip bize kızılıyordu. Bu yüzden terapiye başıvurdum. Gel zaman git zaman babam düzelip başka yerlere gidecek duruma geldi ve Paris'e giden bir uçak bileti aldı. Yalnız şöyle bir durum vardı ki babam bileti yaz mevsiminde almıştı ve daha sonbahar ayındaydık ve yazı çok vardı. Ben de babama sordum:

-Baba neden kışın gitmiyoruz? Babam söyle cevap verdi:

-Kış ayında orada kar vardır eğer kışın gidersek kar dolayısıyla gezemeyiz.

Bunları söyledi ve işe gitti. İçimden ilkbaharda da gidebiliriz dedim ama cevabı kesin "Okul var olmaz." olurdu.

Sömestr da gideriz deseydim de bu sefer gene kışa denk geliyordu. Ben de sabretmekten başka çaremin olmadığını anlamıştım. Yazın gelmesini bekleyip durdum. Zaman ne kadar da hızlıymış şimdi yaz ayındayım karnemi aldım.

Eve döner dönmez de bavulumu hazırladım babam acele etmememi daha dört gün olduğunu söyledi Ona "Neredeyse beş ay sabrettim dört gün sabretmek benim için çocuk oyuncağı." dedim ve bavula koyduğum eşyaların hepsini geri boşalttım. O gün geldi geçti artık havaalanına gitme zamanıydı. Dün akşam bavullarımızı hazırladık. O gece gözüme uyku girmedi. Neyse havaalanında son güvenlikten geçmek üzereydik neredeyse bizim geçmemize üç dört sıra vardı ama o kadar mutluydum ki bunu umursamadım. Güvenlik sırasında beklerken yolculara bakıyordum ki iki adam gördüm adamların kafasında bere üstünde kalın bir kazak ve altlarında kalın deri bir pantolon vardı. Adamların bir tanesinin ayağının topuğundan mermi düştü belli ki ayakkabı topuğunu kesip çivi takıp açılıp kapanır hale getirmişti. Yani adamlar tam bir hırsız gibiydi. Bir de şöyle bir şey var bu uçağa binenler bir daha geri dönüşte binecekti. O yüzden biraz hatta epey bir tedirgin oldum. Uçağa bindik şansa adamlar önümüzde oturuyordu haliyle benim tedirginliğim arttı.

Uçak artık kalkmıştı eğer adamlar uçağı kaçırma niyetindeyseler iş işten geçmişti ve sonunda işte havadaydık bulutların üstünde. Kaptan yolculuğumuzun altı yedi saat süreceğini söyledi ve nihayet uçak sağ salim havaalanına indi ve biz de Paris'i gezdik.

Tabii ki uçakta bir olay olmadığı için de ayrı bir ferahladım. Bir hafta boyunca Paris'te kaldık ve eve dönüş zamanı geldi. Yine o stresli anları yaşadım ama ilk bindiğime göre daha az tedirgindim. Uçak kalktı ben de müzik dinliyordum ve o iki adamı gördüm kokpite doğru ilerliyorlardı ve kokpite girdiler. Çok tedirgindim ama babama çaktırmamaya çalıştım ve müzik dinlemeye devam ettim. Bir anda önümdeki iki adam ayağa kalktı ve kimsenin kıpırdamamasını aksi takdirde vurulacağını söyledi ve herkesi yere yatırdı. Çok şaşırdım çünkü hırsız sandığım adamlar asker çıktı ve diğer iki adama silah doğrulttular. Adamlar yani hırsızlar oldukça rahattı. Neden bu kadar rahat olduklarını üçüncü iş birlikçileri askerlere silah dayayınca anladım. Askerler etkisiz haldeydi. Eğer pilot ve yardımcı pilot ölürse uçağın düşme olasılığı çok yüksek olurdu. Sağ tarafıma baktığımda askerlerden birisi bana yavaşça silah attı kimse fark etmedi. Dedem bana silah kullanmayı öğretmişti yavaşça adama doğru nişan aldım ve adamı sırtından vurdum adam yere yığıldı. Diğer adamlar yakalanarak insanların canına kıymaya yeltendiklerinden müebbet hapis cezası aldılar. Bu olay birçok ülkede duyuldu. Bu konuyla ilgili kitaplar çıkarıldı, basında ve gazetelerde yer aldı. Artık ben dünya çapında tanınan bir kahramandım ve yurt dışına çok daha kolay çıkabilecektim.



M. Asım COŞTUR - 7/A

3 Kedi

Canay, Hamsi ve Verçik tek çocuğu olan sıcak, mutlu bir ailenin üç küçük kedisiydi. Günleri evin tek çocuğu olan Alper ile oynamakla geçiyordu. Bir gün eve çok küçük, sürekli ağlayan ama evdekilerin bütün ilgisinin üzerinde olduğu bir misafir geldi. Üç kedi bu duruma çok şaşırılmışlardı. Çünkü kimse onlarla ilgilenmiyordu ve akşam olmasına rağmen küçük misafir gitmiyordu. Üç kedi günler geçmesine rağmen bu durumun değişmesi için bekledi. Ancak durum değişmedi. Bunun üzerine üç kedi bir plan yapmaya kara verdiler. Herkes uyuduktan sonra evin mutfağında buluştular.

Hamsi evden kaçmayı teklif etti. Canay bu teklifi hemen kabul etti. Ancak Verçik bu plandan hoşlanmamıştı. Aklına evin büyük çocuğu Alper geldi. Eğer evden kaçarlarsa Alper' in bu duruma ne kadar üzüleceğini düşündü. Arkadaşlarına bu planın sonuçlarını düşünmeleri gerektiğini söyledi. Ancak iki arkadaşın kararı değişmedi ve ertesi sabah evdekiler uyumadan açık kalan pencereden çıkarak evi terk ettiler. Sabah ev halkı uyanınca iki kedinin ortada olmadığını gördüler. Herkes çok şaşırıldı ve üzüldü ama en çok da Alper. Küçük misafir eve geldiğinden beri Alper üç kedi ile daha çok vakit geçiriyordu. Kendini çok yalnız hissetti. Koskocaman dünyada tek başına kalmıştı sanki. Neyse ki yanında Verçik vardı. Annesi Alper'in bu durumunu hemen fark etti. Ve eşine bu duruma hemen bir çare bulmaları gerektiğini söyledi. Günler geçmesine rağmen iki kediden haber alınamadı.

Bir gün evdekiler kapıdan farklı sesler geldiğini fark ettiler. Bebek sesine benzer sesler geliyordu. Alper'in annesi bir süre kapıyı dinledikten sonra kapıyı açmaya karar verdi. Kapıda tüyleri kirli, zayıf iki kedi duruyordu. Soğuk ve açlığın etkisiyle perişan gözüküyorlardı. Verçik arkadaşlarını hemen tanıdı ve yanlarına gitti. Alper ve ailesi gördükleri manzara karşısında donup kalmışlardı. İki kedi yaptıklarından pişman olmuş ve sıcak yuvalarına geri dönmüşlerdi. Alper ve ailesi üç kedileriyle beraber mutlu ve sıcak yuvalarında yaşamaya devam ettiler.



Alper Tuna DEMİR - 6/B



Masal



Azimli Maymun

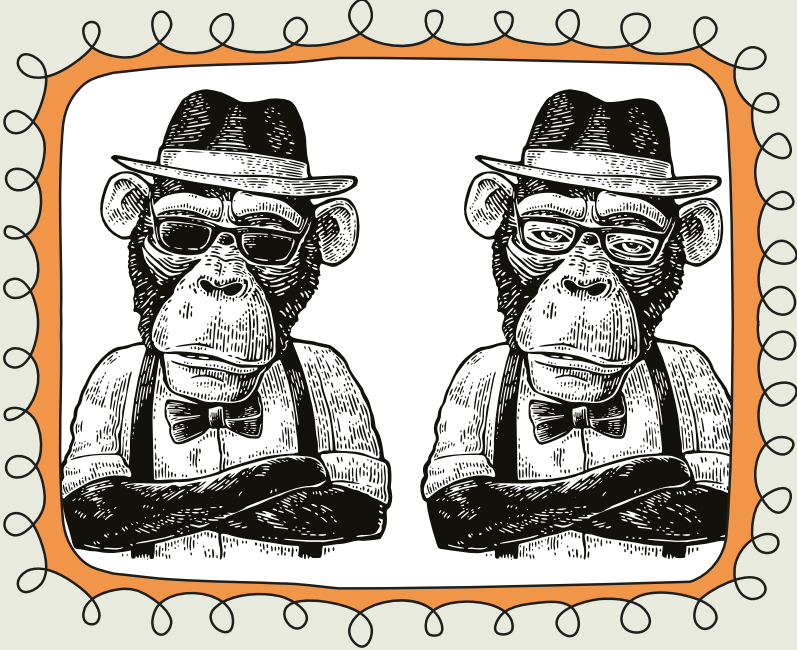
Bir varmış bir yokmuş zamanın birinde bir mağara varmış. Bu mağarada 3 kollu, 4 bacaklı, 3 gözlü bir canavar yaşamış. Bu canavarın adı “Tehlike” imiş. Bu canavar hava yağmurlu olduğunda ormandaki hayvanlardan birini öldürmüştü. Ormanların kralı aslan, bu durumu öğrenmiş ve bir çare bulmayı düşünmüş; ama bulamamış. Bir gün maymunun biri aslanın huzuruna çıkmış ve bir teklifte bulunmuş. “Eğer beni yardımcın yaparsan sana canavarın beynini çıkartıp getiririm.” demiş. Aslan bunu kabul etmiş; ama beynini çıkartması için perili evdeki canavarın sakinleştirici iksirini alması gerekiyormuş. Maymun kendi kendine demiş ki; “Ben ne yapıp ne edip o iksiri perili evden almalıyım.” ve bilge kaplumbağanın yanına gitmiş. Bilge kaplumbağaya bu perili evde neler olduğunu sormuş. Bilge kaplumbağa demiş ki; “Sen ne diyorsun? O ev lanetli bir ev. Oraya kesinlikle girmemelisin yoksa sen de lanetlenirsin!” Bunu duyan maymun iyice korkmaya başlamış; ama o iksiri alması gerekiyormuş; ve korkusuzca perili eve gitmiş. İksiri arıyormuş, alt katta iksiri bulamamış ama bu ev iki katlıymış.

Üst kata çıkmış biraz etrafına bakınmış bir şey görememiş ama biraz ilerde bir dolap varmış ve yavaşça dolaba doğru yaklaşmaya başlamış; ama dolabın etrafından bir şey geçtiğini görmüş. Korkmaya başlamış ama dolabı açmış ve iksiri bulmuş bunu bulduğuna sevinmiş; fakat bu işte bir terslik varmış çünkü maymunun sesi değişmeye başlamış. Maymun lanetlendiğini anlamış ve bilge kaplumbağanın yanına gitmiş. Kaplumbağa onu böyle görünce korkmuş ve ona bir adres uzatmış. “Buraya git, burası lanet çıkartıcı. Orda sana yardımcı olurlar.” demiş ve maymun o adrese gitmiş.

Adrese gittiğinde gördükleri karşısında bakakalmış maymun. Gördüğü sadece boş bir araziymiş. Arazide biraz gezinmeye başlamış ve ayağı bir taşla takılmış. Ne olduğunu şaşırarak maymun; “Burası da neresi?” demiş. Az ileride bir adam belirivermiş. Maymun, adama durumunu anlatınca adam hemen doktoru aramış ve oraya hemşire çağırılmış. Maymunun tedavisi başlamış ve tam 7 gün sürmüştü. Sonunda iyileşmiş. Evine gidip bu iksiri bir okun ucuna sürmüştü ve canavarı vurmaya gitmiş. Nihayet canavarı vurmuş ve canavarı etkisiz hale getirmiş. Kafasını yarmaya başlamış. Kafasını kesince içinden beynini almış ve aslana götürmüştü bunu gören aslan bu olaya çok sevinmiş; ama bir de içine şüphe düşmüş belki başka bir hayvanın beynidir diye... Aslan canavarın yanına gitmek istediğini söylemiş ve canavarın yanına gitmişler. Nedense canavar orada uyuyormuş. Bunu gören maymun deli

olmak üzereymiş. “Nasıl olur! Ben onun beynini çıkardım, yüzü gözü tanınmaz haldeydi! Şimdi nasıl olur da hiçbir şey olmamış gibi karşımızda uyuyor?” diye haykırmış. Her şeyi aslana anlatsa da aslan inanmamış.

Maymun, bu sefer aslana başka bir şey teklif etmiş. Bu teklif ise şuymuş: Maymun canavarın kalbini çıkartıp aslana teslim edecekmış. Bu teklifi de aslan kabul etmiş; ama maymunun bir korkusu daha varmış. Bir daha canavarın tekrar canlanmasıymış bu korkusu. Yine de maymun denemekten vazgeçmemiş ve yine oka iksir sürmüş, canavarı okla vurmuş ve kalbini alıp aslana teslim etmiş. Aslan yine kontrol etmeye gitmiş ve yine canavar yaşıyormuş. Maymun bu duruma isyan etmiş ama yine denemekten vazgeçmemiş ve aslandan bir şans daha istemiş. Aslan; “Tamam ama bu son olsun!” demiş. Maymun eve gidip iksir kutusuna bakınmaya başlamış. Bir de ne görsün bu iksirin canlandırma özelliği de varmış. Bu özelliği yok etmek için iksiri üç saat kaynatması gerekiyormuş. Maymun da vakit kaybetmeden iksiri üç saat kaynatıp tekrar okun ucuna iksiri sürüp canavara atmış. Yine hızlıca kalbini alıp aslana götürmüş. Aslan her zamanki gibi canavar yaşıyor mu yoksa yaşamıyor mu diye bakmaya gitmiş ve bu sefer canavarı ölü halde bulmuş. Sonunda maymun görevini başarıyla tamamlamış ve aslanla çok iyi bir dost olmuşlar ve maymun aslanın yardımcısı olmuş



Çesaretle Olmanın Önemi

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Orta Asya'daki obaların birinde bir Oğuz Beyi, hatunu ve üç oğlu yaşarmış. Bu Oğuz Beyi'nin adı Çağrı imiş. Bir gün obanın beyi, Çağrı Bey'i huzuruna çağırılmış.

- Beni emretmişsiniz beyim.

- Gel hele Çağrı Bey, sana diyeceklerim var. Bilirsin, şimdiye dek sadece bir oğlum oldu. O da Hakk-ı rahmetine kavuştu. Onun dışında bir evladım olmadı. Ne demiş Cenab-ı Hakk; "Her canlı ölümü tadacaktır." Ben de bir gün öleceğim. Belki yarın, belki yarından da yakın. Orasını Allah bilir lakin ben öldüğümde otağa kim geçecek diye kara kara düşünürüm. Aklıma sen geldin. Üç yiğit oğlum var, Allah bağışlasın. Hepsinin kılıcı birbirinden keskindir; fakat ben öldükten sonra yalnızca bir tanesi otağa geçebilir. Senin evlatlarını en iyi sen bilirsin. Söyle bakalım, hangisi beyliğe daha çok yararışır?

Çağrı Bey biraz düşündükten sonra;

-Beyim, senin de dediğin gibi evlatlarımı en iyi ben bilirim; lakin takdir edersin ki bu suali cevaplamak için biraz zamana ihtiyacım var.

-Elbette Çağrı Bey. Sana bir hafta mühlet. Bir hafta sonra gel ve kararını bana açıkla.

Çağrı Bey çadırına dönmüş. Olanları hatununa anlatmış.

- Bey, sen bilirsin ama onları bir sınava tâbi tutsan daha iyi olmaz mı?

- Ben de öyle düşünürüm; lakin bu sınav nasıl olmalı?

- Uzunca düşünmüşler ama bir fikir bulamamışlar. Çağrı Bey, "Sabah ola, hayrola. Haydi uyuyalım." demiş.

O gece Çağrı Bey'in gözüne uyku girmemiş. Ertesi sabah erken kalkan Çağrı Bey yine düşünmeye başlamış ve aklına bir fikir gelmiş. Akşamüstü bu fikri uygulamaya geçirecekti. Nihayet akşam yemeğine az vakit kala en büyük oğlu Timur'u yanına çağırılmış. Diğer oğullarının bundan haberi yokmuş. Ona demiş ki;

- Evlat, obanın batı tarafında kalan tepenin arkasında bir mağara var. Orada Tepegöz adında bir canavar yaşar. O mağaradan hazine sandığını bana getirmeni isterim.

Timur çok yiğitmiş; ancak daha önce o mağaraya girenin çıkamayacağını bildiği için teklifi reddetmiş. Ortanca oğlu Saltuk da aynı sebepten babasının isteğini geri çevirmiş. Cesareti ile bilinen en küçük oğlu Arslan ise bu isteği kabul etmiş. Aslında Çağrı Bey de oğlunun Tepegöz'ü mağlup edemeyeceğini biliyormuş; lakin cesaretinden dolayı oba beyine onun adını vermekte karar kılmış.

Oğlu obadan ayrıldıktan sonra en iyi beş alpini yanına alıp onu takip etmeye gitmiş. Oğlunu tek başına o mağaraya göndermeye razı olmamış çünkü. Alplerine, Tepegöz ortaya çıkınca hep beraber hücum edeceklerini tembih etmiş. Ama Arslan, Tepegöz'ün hakkından gelmiş ve sandığı alıp obaya varmak için yola çıkmış. Bunu gören Çağrı Bey, oba beyine Arslan'ın adını vermekle ne kadar doğru bir iş yaptığını anlamış.

Bu olaydan bir-iki ay sonra, oba beyi ölmüş; yerine Arslan Bey geçmiş.

Arslan Bey'in başında olduğu oba gün geçtikçe gelişmeye devam etmiş ve sonsuza dek mutlu mesut yaşamışlar.



Dikbaşı Karıncanın Pişmanlığı

Cok uzak diyarlarda içerisinde binlerce ağaç ve bitki türünün bulunduğu içinden şırl şırl akan bir nehrin geçtiği ve milyonlarca canlıya ev sahipliği yapan bir orman varmış. Bu ormanın etrafında her gün biraz daha ormana yaklaşan, korkunç bir dev kadar ses ve bacasından simsiyah dumanlar çıkaran fabrikalar yapıyormuş. Ormanda yaşayan canlılar bu durumdan çok şikayetçiymiş çünkü havaya karışan dumanlar ve nehre karışan zehirli atık maddeler orada yaşayan canlılara zarar veriyormuş.

Bir gün ormanda yaşayan hayvanlar bu sorunu çözmek için bir toplantı yapmaya karar vermişler. Toplantıya biri hariç bütün hayvanlar katılmış. Bu; kimseyi dinlemeyen, her zaman kendi bildiğini yapan dikbaşı karıncaymış. Toplantıyı bildiği halde birkaç günlük bir geziye çıkmış ve toplantıya katılmamış. Birkaç gün sonra ormana döndüğünde kimseyi görememiş. Küçücük ayaklarıyla bütün ormanı dolaşmış ancak etrafta bir tek canlıya rastlamamış. Kendini çok yalnız hissetmiş ve korkmuş. Ne yapacağını bilemez bir halde dolaşırken birden bir ses duymuş. Bu, bir ağaç dalındaki yuvasında henüz uçamayacak kadar küçük olan yavrularını besleyen anne kuşun sesiymiş. Hemen ona neler olduğunu sormuş. Ve tüm hayvanların yaşayabilmek için ormandan çok uzak bir yere göç ettiklerini öğrenmiş. Kimseyi dinlemediği için çok pişman olmuş. Şimdi bu ormanda tek başına kaldığı için çok üzülmüş. Anne kuş, tüm şefkatiyle onun yanına gitmiş ve yavruları büyüyene kadar burada yaşamak zorunda olduğunu dilerse onun da kendileriyle yaşayabileceğini söylemiş. Dikbaşı karınca bunu duyduğuna çok sevinmiş. Anne kuş ve yavrularıyla çok güzel vakit geçirmiş. Paylaşmanın ve sevginin ne kadar kıymetli olduğunu anlamış. Bir süre sonra yavru kuşlar uçmayı öğrenmiş. Dikbaşı karıncayı sırtına alan anne karınca ve yavruları diğer hayvanlara yetişmek için yola çıkmışlar. Hep beraber mutlu ve huzurlu yaşamışlar.



İbrahim Baran DENİZ - 8/A

Samet ile Ahmet

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde çok iyi iki arkadaş varmış. Bu arkadaşlar Samet ve Ahmet imiş. İkisinin de tek isteği sanatçı olmakmış; çünkü artık köyde yaşamak istemiyorlarmış. Lüks yerlerde yaşamak istiyorlarmış.

Samet ve Ahmet her gün yeni bir macera, yeni bir aksiyon yaşıyorlarmış. Bir gün Samet ve Ahmet tarlada oyun oynarken yerde bir kâğıt görmüşler. Samet merak edip hemen kâğıdı almış. Bu kâğıt haritaya benziyormuş. İki arkadaş da heyecanlanmış; çünkü bu haritanın sonunda bir hazine varmış ve bu hazineye ulaştıklarında artık hayallerine kavuşacaklarmış. Samet ve Ahmet bir plan yapmaya karar vermişler. Planları sabah güneş doğmadan yola koyulmuşlar. Bunun için yanlarına alacakları malzemeleri hazırlamaları lazım olmuş. Sabah güneş doğmadan yola koyulmuşlar. Dağlar, bayırlar, ovalar, dereler hatta denizden bile geçmişler ve sonunda kazacakları yerleri bulmuşlar. Samet çantasından bir somun ekmeğini çıkarmış fakat Ahmet'in çantasında yemek yokmuş. Sadece su, bir de kürek varmış. Samet ekmeğinin yarısını bölüp Ahmet'e vermiş. İki arkadaş da yemek yedikten sonra başlamışlar kazmaya...

Kazarken Samet bir tahta görmüş, hemen etrafını kazmaya başlamış. Bu bir sandıklmış. Samet sandığı açmış. Çok sabırsızlanmışlar ama umduklarını bulamamışlar. Sandıktan sadece bir kitap çıkmış. Ahmet çok sinirlenmiş öfkesiyle küreği yere fırlatmış. Samet ise merakından kitabı açmış okumaya başlamış biraz okuduktan sonra dikkatini kitapta adı geçen bir dere çekmiş. Bu dere, sanki sandığı bulmaya çalışırken yolda gördüğü dereye benziyormuş. O derenin bir özelliği varmış. O özellik de derenin büyüğü olmasıymış. Kitapta yazılanlara göre kitabı dereye atmaları gerekiyormuş. Bu kitabı dereye attığında bir deve ortaya çıkıp bir dileğiniz var mı diye sorarmış. İki arkadaş hemen yola koyulmuşlar, sonunda dereye varmışlar iki arkadaş da oldukça heyecanlıymış. Samet hızla kitabı dereye atmış fakat deve yerine bir ağaç çıkıvermiş. Samet ve Ahmet çok şaşırılmışlar. Ahmet dereden ağaç nasıl çıkar diye düşünürken ağaç konuşuvermiş. On saniye içinde ne dilekleri varsa ağaca söylemeleri gerekiyormuş; ama Ahmet hayale daldığı için onun süresi bitmiş. Samet'e gelince Samet hemen "Sanatçı olmak istiyorum." demiş ve Samet tam 5 gün sonra sanatçı olmuş, aynı zamanda da milyoner... Ahmet ise hâlâ tarlada çalışıyormuş.

Samet bir gün köyde neler değişmiş diye bakmaya gitmiş. Tarladan geçerken

Ahmet'in babasının sesini duymuş. Ahmet'in babası Ahmet'e bağırmış. Babasının Ahmet'e kızma sebebi neden Samet zengin oldu da sen olamadın diyeymiş. Neyse bundan günler sonra, yaklaşık 5-6 gün sonra Ahmet televizyon izlerken bir haber görmüş ve donakalmış. Bu haberde Samet'in tüm mal varlığının yarısını Ahmet'e yani kendisine verdiğini duymuş ve dediği sözler ise Ahmet'i çok duygulandırmış: "Ben buraya tek gelmedim yanımda canımdan çok sevdiğim arkadaşımla geldim. Bundan 5-6 gün önce köyüme gittim, orda gezinirken arkadaşımın babasının arkadaşına kızdığını duydum. Bu durum benim çok zoruma gitti. İstanbul'a gelince çok düşündüm ve en başta kendime kızdım. Ahmet'i nasıl unutturum diye. Sonra bir karar verdim. Ahmet'e tüm mal varlığımın yarısını vereceğim diye düşündüm. Ahmet söylediği gibi köye gidip Ahmet'e tüm mal varlığının yarısını vermiş ve iki arkadaş da hayallerindeki gibi sanatçı olmuşlar.



Burak BAYHAN - 6/C



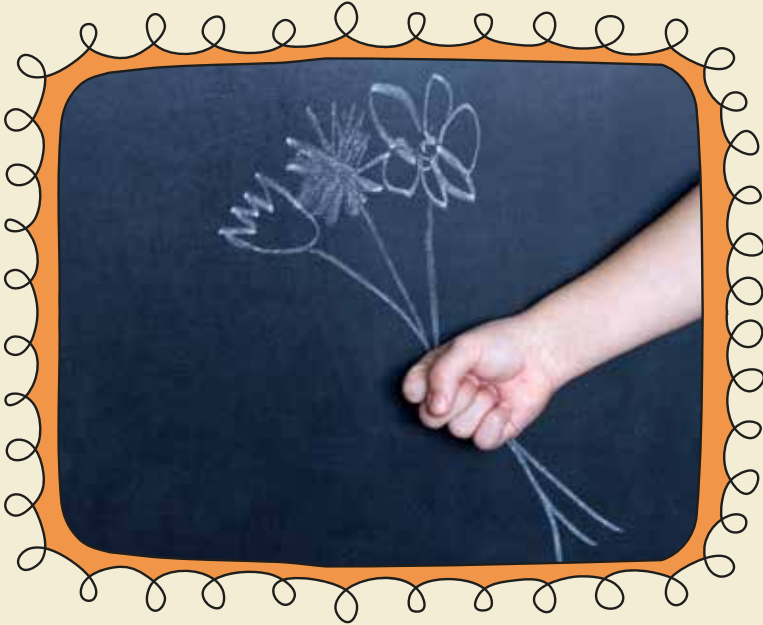
Şiir



Akrostiş

Zümrüt gibi ışıl ışıl parlayan
Elmas gibi tertemiz kalpli
Her işi heyecanla yapan
Ruhu sevgiyle dolu
Ay yüzlü, canım öğretmenim

Yumuşak sözlü, kahverengi gözlü
Anlayışlı, şefkatli, doğru sözlü
Varlığıyla güven veren
Umut dağıtan, yardım eden
Zorları kolaylaştıran, canım öğretmenim



Eren ÖZTÜRK - 6/B

Anne

O muhteşem ellerinle yaptığın yemeklerin,
Değerini şimdi anladım anne.
O şefkatli yüreğinin,
Özlemini çeker oldum anne.

Gece kabus gördüğümde,
Sana sarıldım anne.
Kabuslarım gerçek olduğunda,
Sana sarıldım anne.

Tatlı dilinin,
Hoş sohbetinin,
Pamuk pamuk ellerinin,
Hasretini çeker oldum anne.

Beni kaçırsalar,
Bir sandelyeye bağlasalar,
Son isteğimi sorsalar
Seni isterdim anne.



Yusuf Eren ŞEKER - 6/C

Deniz

Gök mavi,
Deniz mavi,
Bu hayat fâni
Ölüm ani.

Deniz masmavi
Ruhumu şenlendiriyor bu renk,
Gözlerimi alıyor
Bu güzel renk.

Gözlerim kamaşıyor
Bu güzellikten.
Kalbimde kelebekler uçuşuyor
Bu güzellikten.

Biz bu renge
Gönül verdik.
Bu güzelliğe
Deniz adını verdik.



Yusuf Eren ŞEKER - 6/C

Güzel Ülkem

Deniz dalga dalga, güneş batmakta
Güzelim Rize'de çay toplanmakta.
Turistler bakıyor, şaşırıyor,
Akdeniz'deki Toros Dağları'na.
Bursa'ya gidip İskender yiyenler,
Tadına doyamadan geri dönerler.
Tarihi yerler burada,
İki kıtanın köprüsü İstanbul'da.



Bilal BAYRAK - 7/A

Hayat

Bir yapboz vardır
Yaparsın yine bozarsın
Ama hayat öyle mi?
Ya yaparsın bozamazsın ya da bozarsın yapamazsın.

Bir yapboz vardır,
Rengarenktir.
Ama hayat öyle mi?
Hayat bazen kararır bazen açılır.

Bir yapboz vardır,
Tek parçayken yaparsın birden fazla parça olur.
Ama hayat bu sevmeye benzer
Bir insanın gücü yetmezken birden fazla insanın gücü yeter.



Mustafa Kerem BAYSAL - 5/C

Hayvanlarım Olsa

Bir köpeğim olsa,
Oynardım onunla.
Koşardık kırlarda,
Yarışırdık onunla.

Bir balığım olsa,
Gezerdik sularda.
Denizde, gölde, okyanusta,
Yüzerdik onunla.

Bir kedim olsa,
Atsam ona yumağı,
O da tutsa tırmalasa,
Eğlenirdik onunla.

Bir tavşanım olsa,
Her gün zıplayıp koşsa.
Gözleriyle bana baksa.
Eğlenirdik onunla.

Bir kuşum olsa,
Öğretse bana uçmayı.
Keşke konsa omzuma.
Uçardık onunla.

Bir kaplumbağam olsa,
Ağır ağır yürüse.
Ne kadar yavaş olsa da,
Ben severim onu da.



Yusuf Kerem EMRE - 5/B

İlkbahar

İlkbahar,
Doğuşu anlatır bana.
İlkbahar,
Uykuyu anlatır bana.

Çiçekler, böcekler,
Karanlık gecenin, aydınlık sabahı gibi.
Her yer mis gibi kokar.
Anne kokusu gibi.



Mehmet Batu KORKMAZ - 5/B

İnceden İnceden

Güzel bir ses geliyor şu kalbimden.
Kalktım baktım şöyle pencereden.
Sanki günlerdir beklendiğini biliyor,
Yağıyor kar inceden inceden...

Yağmur çamur demeden
Yağıyor, yağıyor hiç dinlenmeden.
Getiriyor huzuru, sakinliği beraberinden
Yağıyor kar inceden inceden...

Hava her ne kadar üşütse de
İnsanın içini ısıtıyor, yüzlerdeki gülümseme.
Kardan adamlar, kartopları derken
Yağıyor kar inceden inceden...

“Bin yıldan uzun bir gecenin bestesidir bu
Bin yıl sürecek zannedilen kar sesidir bu.”



Metin Nasuh KALKAN - 7/B

Kıtaplar

Kıtaplar
Ne kadar da çoklar.
Dil bilgisi, aritmetik ve tarih
Bilgi doludurlar.

Her yaşa hitap eden kıtaplar var.
Ama insanlar okumayı sevmiyorlar.
Okumayı severlerdi anlasalar
Ne kadar eğlenceli kıtaplar.

Kıtaplar renk renk, cilt cilt
Telefonla geçirdiğin zamanı eksilt.
Öğrenmek için bir şeyler,
Kıtaplara ayırmak lazım vakit.



Yunus Emre AYDOĞAN - 7/B

Neşe

Hayatımız neşe dolu,
İnsanları sevelim ömür boyu,
İyilik yapmalı, arkadaşlık kuralı,
Hayatımız hep neşe dolu.

Güneş bugün üzerimizde
Eğleniyoruz hep birlikte
İçimizde neşe ile,
Yürüyoruz geleceğe.

Kavga, küslük olmadan,
Mutlu olmalı insan,
İyilik yapmalı her an
Gülümse neşelen hayatında.



Hayri SARI - 5/C

Sonbahar

Uçuşur her yerde
Sarı kırmızı yapraklar,
Kıştan önce yazdan sonra,
Gelir sonbahar.

Eser rüzgâr,
Yağar yağmur
Sonbaharda tabii ki
Normaldir bunlar.

Pencereden bakarlar,
Küçük büyük her çocuk,
Ne zaman güneş çıkacak diye,
Bakarlar her zaman.



Emir Mirza BEKTAŞ - 5/C

Şanlı Türk Bayrağı

Gece gökte yıldızlar
Sönüyordu teker teker,
O yıldızların yerini
Alıyordu patlayan bombalar

Birkaç silahlı hain
İndirmeye çalışıyor şanlı bayrağı
O an karşısına çıkıyor
Şanlı gururlu Türk evladı

İzin vermiyor bu hainliğe
İndirtmiyor şanlı bayrağı
Güneş yavaş yavaş yükseliyor
El ele verince Türk evladı

Ve işte sonunda bitiyor
Canlarla ödenen bu mücadele
Şimdi rengi daha da kırmızı
Hep göklerde Türk bayrağı



Vatan Aşkı

Elde sancak, vatan korkusu,
Cennet vatani kaybetme korkusu,
Şehadet şerbeti içme arzusu
İstiklal için feda etme arzusu.
Şafak vakti ezan sesi,
Arşa yükselme isteği,
Şüheda mertebesine çıkma isteği,
İstiklali kaybetme korkusu,
Namluda barut kokusu,
İnsanların içinde vatan korkusu,
Şehit olma arzusu,
Al sancağı düşürme korkusu.



Ömer Can ŞAHİN - 7/A

Vatan

Edirne'den Kars'a, al bayrağım dalgaları.
Ezanımın sesiyle gökler yankılanır.
Bu vatan ki şehitlerimin kanıyla sulanır.
Davamız haktır, Hak yolunda cihan alınır.

Pusatımın ucundadır düşmanımın kellesi,
Sağ yanımda yaratanımın sevgisi
Şehadettir sözlerin en güzeli,
Gözlerimi yummadan inşallah dilim söylemeli.



Çınar ŞEN - 5/C

KADİM
KÜLTÜR
YENİLİKÇİ
EĞİTİM



YENİDOĞU
OKULLARI

Başakşehir Kampüsü | Bahçeşehir Kampüsü | Sancaktepe Kampüsü | Çekmeköy Kampüsü

2019-2020 Eğitim-Öğretim Yılında Hizmetinizde

444 82 00 | yenidoguokullari.com